

Moa Berglöf & Joakim Zander

Staben

WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

Till Sam, Lukas, Liv och Milla

Wahlström & Widstrand
www.wwd.se

© Moa Berglöf & Joakim Zander, 2025
Omslag: Daniel Zander, Blixt & Dunder
Första tryckningen
Tryck: ScandBook, Eu 2025
ISBN 978-91-46-24201-7

Del 1

1.

Arbetsrummet ut mot trädgården var en kompromiss, som så mycket annat i Alfreds och Julias liv. Han hade velat göra det till en liten matsal, hon till ett bibliotek. Ett arbetsrum var egentligen för tråkigt och praktiskt, men så fick det bli. Räkningar och lådor med laddare. Gammal kurslitteratur och pärmar. Rummet var åtminstone gult.

De hade nästan haft slut på pengar efter tre år av renoveringar när Julia hade hittat färgen Babouche från Farrow & Ball i ett inredningsreportage från Köpenhamn. Alfred hade inte kunnat säga nej, trots att det visade sig kosta mer att måla arbetsrummets tio kvadratmeter än att måla resten av huset.

”Det blev i alla fall snyggt”, sa Julia högt för sig själv när hon reste på sig och tog ett steg tillbaka med rollern i handen. ”Nästan värt det.”

Hon la ned rollern i färgtråget och gick ut i köket, tog en öl ur kylskåpet och gick tillbaka till rummet för att inspektera verket. Utanför fönstret hade det börjat snöa och det glittrade från ljusslingan i det knotiga äppelträdet. Båda barnen sov och hon satte sig mitt på golvet, slöt ögonen och lutade sig tillbaka på armbågarna. För ett ögonblick släppte allting.

”Shit, du är klar?”

Hon snurrade runt med hjärtat bultande och kom klumpigt på fötter medan ölen spilldes ut över byggpappen på golvet.

”Vad fan, Alfred?” Hon satte handen för munnen, ville inte riskera att väcka Zack och Iris.

Alfred kom in i rummet med händerna utslagna.

"Vad?" sa han. "Du märkte inte när jag kom? Jag trodde du hörde taxin, ville inte ropa."

Han pekade mot golvet och gjorde en min som fick det att se ut som om det bodde monster där nere i källaren, som under inga omständigheter fick störas. I och för sig inte långt ifrån sanningen.

Sedan log han och snurrade runt i rummet.

"Alltså", sa han. "Du har jobbat snabbt, det måste man säga. Jag trodde vi skulle ta det i helgen?"

"Du gillar det?"

Han nickade långsamt.

"För att vara ett arbetsrum är det ju åtminstone funky", sa han. "Till och med bättre än jag trodde."

Julia tittade på honom och sippade det som fortfarande fanns kvar i flaskan. Han såg ännu bättre ut nu än när de hade träffats för femton år sedan. Lite mer hull, men samma lockiga, blonda hår, samma blå ögon och smilgropar. Bättre kläder, inte minst ikväll när han hade den där mörkblå manchesterkostymen och den vita skjortan. Hon tog ett steg fram och kysste honom.

"Oj", sa han. "Vad var det där för?"

Han tog hennes ansikte i sina händer och kysste henne tillbaka.

"Fan, vad bra du var", sa hon. "Alltså jag visste att du skulle vara bra. Men inte så bra."

"Finns det mer öl?" sa han och log medan han gjorde sig fri från henne. Sedan gick han före genom hallen ut till köket och tog fram en ur kylskåpet.

Två stearinljus brann på det ärvda köksbordet. Han lossade slip-sen och satte sig ned på en av pinnstolarna innan han öppnade ölen. Disken var inställd i maskinen. Huset var lugnt och stilla.

"Tyckte du verkligen det?" sa han. "Att jag var bra?"

Julia nickade. Han drack av ölen och fortsatte se på henne.

"Inte bara bra, Alfred. Du var naturlig. Du svarade rakt på frågorna. Inget duckande, det gick genom rutan. Du skulle ha sett Zacks min när han såg dig."

Alfred skrattade.

"Han skämdes inte?"

”Han säger att du är en kändis nu och att han också är en kändis. Han kände sig som Benjamin Ingrosso när han gick och la sig, jag lovar.”

”Och jag är Pernilla Wahlgren då?” sa Alfred. ”Frågan är om två minuter i Aktuellt för att prata vindkraftsparker räcker för att ge oss en dokusåpa på Kanal 5?”

”Hoppas inte”, sa Julia och satte sig mitt emot honom vid bordet.

”Det är din tur nu”, sa hon och såg allvarligt på honom. ”Du vet att vi alltid har sagt det? Att vi får byta av varandra? Jag vet att jag har varit så jävla borta i långa perioder de senaste åren. Särskilt nu under hösten. Jag är den jag är, Alfred, men jag är verkligen genuint ledsen att du fick ta allt det andra så länge. Ungarna. Mat. Träningar. Jag fattar inte hur du orkar med mig.”

Han lyfte flaskan och drack.

”Jag ska inte säga att det inte har varit lite ensamt ibland”, sa han. Julia kände hur det stack till i henne. Han sa aldrig sådant. Klagade aldrig. Bet ihop.

”Men det är som du säger”, fortsatte han. ”Jag visste vem du var från första början.”

Han log lite retsamt och lutade sig tillbaka.

”Du är en rottweiler. En grävling som inte släpper taget förrän benet går av. Någon man inte fuckar med.”

”Är det så du ser mig?” sa hon och log.

”Är det så du vill bli sedd?”

Hon klirrade sin flaska mot hans.

”Skitsamma”, sa hon. ”Det är lugnare nu. Jag har lagt grävandet åt sidan för en stund.”

Hon hade inte pratat om storyn hon varit besatt av under hösten, men Alfred visste att det inte bara hade varit hennes beslut att släppa den. Två steg framåt, ett tillbaka, det var vad hennes chef Anders Ripfors hade sagt till henne när han till sist tvingade henne att ge upp. Man måste lära sig vilka slag som går att vinna.

”Hursomhelst”, sa hon nu. ”Om jag vill ha en kille och en familj får jag börja bete mig som att jag vill det. Tror jag.”

Han förde läpparna till flaskan och såg på henne under lugg.

”Lite väl dramatiskt kanske”, sa han. ”Men fair enough. Du är väl inte helt fel ute.”

”Det blev i alla fall så tydligt när jag såg dig på Aktuellt ikväll. Det är verkligen dags att jag hämtar på förskolan nu. Dags att jag lagar mat ibland.”

”Vi behöver inte överdriva.”

Hon slog till honom på armen.

”Jag *kan* laga mat.”

”Vi får väl se.”

De tog med sig ölen och de tända ljusen och flyttade in i det nymålade arbetsrummet. Där satt de på golvet tysta en stund medan Alfreds telefon surrade och lyste upp det dunkla rummet med ojämna mellanrum.

”Se vem som är populär”, sa Julia till sist och lutade sig tillbaka på armbågarna. ”Den fula ankungen har blivit en svan!”

Alfred kastade ett hoprullat nystan med målartejp på henne medan han kollade telefonen.

”Men de är nöjda väl?” sa hon. ”Det känns som att du kan ha vänt opinionen en del för de där snurrorna i havet ikväll. Du borde få löneförhöjning.”

”Det tar nog mer än ett tv-framträdande för att vända opinionen”, suckade han.

Men han såg stolt ut när han såg på henne.

”De är nöjda”, sa han. ”Och vet du vad som är ännu bättre?”

Han la ned telefonen och såg på henne. Hon skakade på huvudet.

”Jag gillade det. Mer än jag trodde. Du vet, jag har ju pratat om klimatet och grön omställning och basindustri och bla bla bla sedan jag började på Ventum för vad? Tre år sedan? Seminarier och Almedalen och möten hit och dit. Men det var nu ikväll som jag för första gången kände att jag verkligen kom till min rätt, fattar du?”

Hon nickade. ”Jag såg det på dig.”

”Det var som att jag äntligen fick chansen att förklara i ett sammanhang där jag visste att det skulle nå ut. Aktuellt liksom. Shit. Det var en kick. En rusch.”

Det glittrade i hans ögon. Det var attraktivt att se honom så här taggad.

”Det här blir ditt rum nu”, sa hon. ”Det var därför jag ville göra klart det innan du kom hem. Nu går vi in i nästa fas. Alfredfasen.”

Han log och flyttade sig närmre henne.

”*Alfredfasen*”, sa han. ”Jag gillar det. Förresten ...”

Han drog sig tillbaka och stirrade på henne.

”Vet du vem jag träffade?”

”Vem?”

”Christian Bratt!”

Hon skakade på huvudet.

”Ursäkta? Va?”

Alfred nickade.

”Ja! Statsministern!”

”Jag vet vem han är, Alfred”, sade hon.

”Han är stor, Bratt”, fortsatte Alfred. ”Större än man tror. Han ser ut som en prins, typ.”

”Willem-Alexander”, sa Julia. ”Det är vad alla säger. Att han ser ut som den holländske kungen.”

”Precis”, sa Alfred.

”Blev du star struck?” sa hon och skrattade.

”Alltså jag fattar att det är vardag för dig, fröken politikreporter. Men han kom fram och hälsade. Sträckte ut handen och sa en massa grejer om hur viktigt det är med den gröna omställningen och vindkraft. Att regeringen har varit sena i starten och att de verkligen måste gasa i de här frågorna. Han såg ut att mena det, du vet? Inte bara skitsnack?”

Julia strök honom över kinden.

”Nu ska vi inte överdriva, darling”, sa hon. ”Låt honom inte strö sitt stjärndamm över dig.”

”Alltså jag är inte en idiot, jag fattar att han är politiker. Men att skaka hand med statsministern! Bara sådär! Som en jämlike! Det var något.”

Alfred skakade på huvudet och verkade försvinna bort en stund innan han fortsatte.

”Frun var med också. De kom direkt från något event. Beatrice? Heter hon så?”

Julia nickade.

”Hon är gullig”, sa hon. ”Lite basic kanske, men gullig.”

Julia tyckte verkligen om energin Alfred utstrålade. Hon flyttade sig närmare, tog ölfaskan försiktigt ur hans hand och ställde den på golvet medan hon gränslade honom. Innan han hann förstå vad som hände hade hon dragit sin målarfläckiga t-shirt över huvudet och lutat sig fram och kysst honom. Hon var naken under och han förde upp händerna mot hennes bröst.

”Mamma?”

Dotterns röst fick henne att titta upp i panik och hon sträckte sig snabbt efter sin t-shirt medan hon flyttade sig åt sidan. Alfred kom samtidigt upp på knä.

”Hej gumman”, sa han. ”Är du vaken? Vi trodde du sov.”

”Jag kan inte sova”, sa hon. ”Varför satt mamma på dig?”

”Pappa och jag bara skojade lite”, sa Julia och fnissade nervöst.

Hon drog på sig t-shirten och reste sig upp.

”Kom älskling”, sa hon. ”Vi går och kissar.”

2.

Efter den heliga tisdagsmatchen i Roslagshallen satt Alfred och Rashid mitt emot varandra på de nötta bänkarna i omklädningsrummet, som vanligt så utmattade att de knappt kunde prata. Ibland hände det att de inte bytte mer än ett par ord efteråt, ett ”bra match”, ett ”grattis”, ett ”ses nästa vecka” innan de duschade i tystnad och lommade tillbaka till sina jobb.

Faktum var att Alfred och Rashid knappt umgicks alls utanför squashhallen. De hade varit kursare på Handels för femton år sedan och börjat spela squash ihop på helgerna. Efter examen hade de fortsatt nöta en gång i veckan, år ut och år in, med avbrott för pappaledigheter och semestrar. Rashid hade jobbat som analytiker på SEB sedan examen och under åren gift sig, fått två barn och flyttat till Nacka.

Men den här tisdagen orkade tydligen Rashid prata.

”Jag såg dig på tv i helgen”, sa han och drog sin dry fit-topp över huvudet. ”Min fru sa att det inte var första gången du var med hel-ler?”

Alfred skrattade lite och skakade på huvudet. Sedan första Aktuelltsändningen för snart två veckor sedan hade han varit med i både en morgonsoffa och en debatt i Agenda mot en knarrig gubbe från Naturskyddsföreningen.

”Du var bra!”

Rashid log brett.

”Du övertygade mig åtminstone. Jag är helt för massiva vindkraftsparker längs hela kusten nu.”

”Om bara alla var lika lättövertalade”, sa Alfred och drack av sin energidryck.

”Du har varit på det där bolaget ett bra tag nu?”

”Inte så länge”, sa Alfred. ”Tre år kanske? Jag var på Atrium innan dess, som du kanske minns? Och innan det pappaledigheten med Iris då.”

Rashid nickade.

”Pr-byrån, ja. Jag minns. Lugnare att vara in-house, eller hur? Inte behöva jaga timmar hela tiden. Det är vad alla säger i alla fall?”

Det här var mer än de hade pratat med varandra på kanske ett halvår. Var det vad kändisskapet gjorde med en?

”Lugnare, absolut”, sa Alfred. ”Och det var skönt när Julia hade skitmycket på tidningen. Hon var borta nästan jämt. Jag vet inte hur vi hade fixat det om jag hade varit kvar som konsult, om jag ska vara ärlig. Nu har hon taggat ner lite.”

”Så nu ska du få jobba lite”, sa Rashid och svepte handduken runt sina slanka höfter.

Han höll upp handen för en high five som Alfred besvarade.

”Absolut”, sa han. ”Det är på tiden.”

Alfred gick Surbrunnsgatan bort mot Odenplan. Det var säkert närmare minus fem och han svepte rocken tätare runt sig. Det blöta håret stelnade som sockervadd i kylan. I luften yrde små snökor och det glittrade av ljusslingor på balkongerna. Höll det redan på att bli mörkt? Han vred huttrande på armen för att se på klockan. Knappt ett, men den molniga himlen i kombination med kylan fick det att kännas som skymning.

I hörnet av Norrtullsgatan och Karlbergsvägen stannade han och köpte en svart kaffe och en lussekatt på Bröd & Salt, mest för att värma sig.

Det var när han hade hållt i sig det sista kaffet, krängt på sig rocken och bepansrat sig för att ge sig ut i den råa kylan igen som telefonen ringde.

Han hade redan numret inlagt sedan drygt två år tillbaka, och det var också lika länge sedan någon hade ringt därifrån. Regeringskansliets växel.

Han stoppade in sina AirPods i öronen och rynkade pannan.

”Det är Alfred Swärd.”

Det gick flera sekunder utan att någon svarade.

”Hallå?” sa han. ”Vem är det?”

Han var nära att klicka bort samtalet när det sprakade till i andra änden.

”Alfred Swärd?” frågade en kvinnlig röst.

”Som sagt”, sa Alfred. ”Det är jag.”

”Förlåt, jag sitter mitt i en massa saker här”, sa kvinnan. ”Jag heter Mona Haddad, sekreterare på Regeringskansliet. Jag ringer på uppdrag av statsminister Christian Bratts statssekreterare Åsa Edvardsson Norling.”

Alfred kisade ut mot den tilltagande snön utanför fönstret.

”Jag vet att vi är ute i absolut sista stund, men Åsa skulle vilja träffa dig så snart det är möjligt. Hon har sett dig i flera nyhets-sändningar de senaste veckorna och är mycket mån om att få till ett möte. Satsningar på vindkraft i Sverige är något som är av extremt stort intresse för regeringen.”

”Absolut”, sa Alfred. ”Givetvis. Låt mig kolla vem på Vantum som är bäst för henne att träffa. Vår vd sitter i Århus i Danmark, men jag vet att han kommer att rensa sin kalender och komma med första bästa flyg.”

”Åsa var noga med att det var bråttom. Hon har en lucka klockan 15.00 idag.”

Alfred vred på handleden. Klockan var tjugo i två. Han skrattade till.

”Jag är ledsen, men jag tror inte någon hinner dit till dess.”

Han fick upp kalendern på telefonen och scrollade igenom de olika flikarna. Han hade sett till att ha allas agendor lättillgängliga, just utifall något sådant här skulle komma upp.

”Ge mig fem minuter så ska jag kolla med vårt gäng i Malmö”, sa han. ”Det är bara vårt public affairs-team som sitter här i Stockholm. Men jag tror det blir svårt att få hit någon från ledningen med så kort varsel. Vi kanske kan ta mötet imorgon eller senare i veckan?”

Han blundade och bet ihop käkarna.

”Statssekreteraren vill träffa just dig och jag fick ditt nummer av klimat- och miljöministerns stabschef”, sa Mona Haddad. ”Hon har som sagt en lucka klockan 15.00. Om du har tid, alltså?”

Alfred nickade.

”Absolut, inga problem”, sa han. ”Jag ser såklart till att ha tid. Klockan 15.00 på Rosenbad?”

”Japp, vi skickar dig en bekräftelse på sms. Glöm inte id-kortet.”

3.

Julia hade alltid älskat kvällstidningskaffe. Ända sedan hon fick sin första kopp ur kaffemaskinen på Aftonposten av nyhetschefen Anders Ripfors för snart femton år sedan, hade hon tyckt att det smakade spänning och stora hemligheter, sena nätter och dålig sömn.

”Tjockare än trycksvärta”, sa Anders då. ”Kräver en mage av stål. Det är bara att vänja sig om man ska jobba här.”

Det var hennes första jobbintervju efter journalistutbildningen. Hon var 22 år och helt oerfaren.

”Kom igen om ett par år”, sa Anders. ”Du har drivet. Du måste bara lära dig *skriva*.”

Så hon lärde sig *skriva*. Först genom ett kort vikariat på Norrköpings Tidningar och sedan genom ett lite längre på Nerikes Allehanda. Ett år senare kom hon tillbaka till Aftonposten och drack ännu en kopp trycksvärta med Anders på hans överbelamrade kontor.

”Jag sa ett par år”, sa han på sin mjuka värmländska. ”Det är väl knappt ens ett år sedan du var här?”

”Du sa att jag skulle lära mig skriva”, sa hon. ”Nu har jag det.”

Han skrattade och skakade på huvudet.

”Har du verkligen det? Vi får väl se.”

Hon påbörjade ett vikariat som allmänreporter en knapp månad senare och visade att hon kunde hitta stories ingen annan lyckades få fatt i. Att hon fick folk att prata mer än någon annan. Att hon jobbade fler timmar, var hungrigare, hårdare, mer orädd. Sent i säng och tidigt upp. Under tiden hon jobbade på en story behövde hon bara fem, sex timmar per natt. Högst.

Ändå tog det nästan tio år och två mammaledigheter som var nära att knäcka henne med sin monotoni, innan hon till sist nådde sitt mål. Politikreporter, det var dit hon hade strävat, det som varit hela poängen med att bli journalist. Hon ville syna makten och hitta sprickorna, kryphålen och korruptionen. De stora berättelserna och avslöjandena. Jakten, hetsen och scoopen. Men det var först i våras hon hade trillat över ett riktigt scoop, och i augusti hade hon fått nys om ytterligare ett. Det som hon hade kastat sig rakt in i utan att tveka en sekund, utan att ha en tanke på vad det skulle kunna kosta henne.

Men kostat hade det, både i kontakter och trovärdighet. Hon hade blivit omplacerad och varit en hårsman från att få sparken från tidningen.

Och här satt hon nu. Inte i grävrummet, utan i det öppna kontorslandskapet på våningen under, bland allmänreportrarna. Bland de nyanställda och de snart pensionerade. Tillbaka på ruta ett.

”Har vi något mer på strandskyddet?”

Hon höjde blicken från datorn och såg nyhetschefen stå alldeles vid hennes bord. Han trummade med fingrarna på en lunta med en utredning som föreslog att det skulle bli enklare att bygga nytt i strandnära lägen. Den hade kommit sent igår och Julia hade fått skriva en kort och torr text som de i sista stund hade lyckats få in i dagens tidning.

”De skulle ha haft presskonferens nu i eftermiddag”, sa hon. ”Men de sköt just upp den.”

Hans ögon blixtrade till, en blodhund som var på väg att få upp vittring.

”Varför? Har du ...”

Hon skrattade till och höll upp handen i en avvärande gest.

”Jag fick alltså just höra det, Anders.”

”Intressant”, sa han och rätade på sig. ”Mycket, mycket intressant.”

Det fanns inget som fick igång honom som en uppskjuten presskonferens, särskilt inte om den rörde ett omtalat vallöfte.

I samma ögonblick började hennes telefon surra på skrivbordet.

Det var Alfred. Vad hade hon sagt om att inte ringa på jobbet?

Hon klickade bort samtalet och skrev ett kort sms till svar.

”Utredningen var positiv”, fortsatte Anders. ”Vad är det då som ...”

”Utredningen var positiv för att det var det de bad utredningen att vara”, sa hon och tittade på telefonen som surrade till igen.

Inget viktigt, tar det ikväll.

Tro fan det. Det var det sällan när han ringde och stressade henne på jobbet. Hon höjde blicken mot Anders igen.

”De säger att det är en ’schemalägningsfråga’. Någon är dubbelbokad. Det blir imorgon istället.”

”Vilka skulle vara med?”

”Miljöministern och statsministern själv.”

”Hoppsan.”

Hon nickade och ögnade igenom notisen från regeringen, men det fanns ingen mer information.

”Statsministern är väl med för att de inte har så mycket annat just nu”, sa hon. ”Det är viktigt att se till att få credit för framgångarna.”

”En schemalägningsfråga”, muttrade Anders. ”Det betyder att någon skit är på gång.”

”Jag gräver i det”, sa hon och kände en liten ilning av spänning.

Anders såg på henne och skakade på huvudet.

”Prata med Roland”, sa han.

Men vad fan! Hur länge skulle hon behöva befinna sig i den här karantänen hon hamnat i?

”Jag vill inte ha dig snurrande runt med det här”, sa nyhetschefen. ”Det kanske finns en helt normal förklaring.”

”Men jag kan ringa och ...”

”Ringa vem?” sa han trött. ”Mimmi Wallner?”

Genansen inom henne blossade upp och fick henne att rodna.

”Skulle hon ens prata med dig?” sa Anders.

Julia hade redan mer än en gång försökt förklara det som hände i augusti, men det var ingen på tidningen som tog henne på allvar. Det var ju dessutom Wallner, presschefen, som mer eller mindre hade uppmuntrat henne att gräva i det. Och när hon i sin research

förmodligen råkat komma i närheten av alltför känslig information hade de tvingat henne att backa.

”Som jag minns det”, sa Anders, ”så sa jag uttryckligen åt dig att ge fan i det tipset.” Han tystnade och såg på henne. ”Men gjorde du det, Julia? Gav du fan i tipset?”

”Det fanns anledning att tro att Bratt var den som höll i förhandlingarna mellan ...”

”Mellan Europas gamla respektabla högerpartier och Viktor Orbán och hans hord av likasinnade populisterna spridda över kontinenten”, avbröt nyhetschefen. ”Ja, du sa det. Ganska många gånger. Men vad hade du att bygga det på?”

”Det hade ryktats länge”, sa hon. ”Och det fanns oklarheter med Bratts flyg till Bryssel. Vi har pratat om det här.”

”Rykten”, spottade Anders ur sig. ”Rykten var allt du hade. Och vad gjorde du när jag bad dig lägga ner? Vad gjorde du när jag uttryckligen sa åt dig att låta det vara tills bilden hade klarnat lite?”

När hon inte omedelbart svarade fortsatte han, som han alltid gjorde. Det fanns inget hon kunde göra för att hejda honom.

”Vad du gjorde, Julia, var att du begärde ut oöverskådliga mängder dokument från Regeringskansliet medan du förföljde presschefen Mimmi Wallner. Det gick ju till och med så långt att hon polisanmälde dig för trakasserier.”

”Det gjorde hon aldrig”, muttrade Julia. ”De bara hotade med det.”

”Det är ditt försvar? Att du faktiskt inte *blev* polisanmäld och därför var det inget problem?”

Anders skakade bara på huvudet.

”Det är inget försvar”, sa Julia. ”Jag bara säger att det var ett hot, det där med polisanmälan. Du vet också att jag inte stalkade henne.”

”Vad jag vet är att samtliga företrädare för regeringen och deras staber vägrar prata med dig, Jullan. Vilket i sin tur gör att du inte ens har möjlighet att kolla upp varför en presskonferens om något så harmlöst som strandskydd har ställts in.”